

NS Nyhedsbrev

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1139

12.01.2025 (136)

Uddannelsen af et ondt geni

af Gerhard Lauck

Del 5

Store mænd og kvinder

I årenes løb har jeg mødt mange store mænd og kvinder. Nogle er berømte. Nogle ikke berømte. Her er blot nogle af dem.

Oberst Hans-Ulrich Rudel

Hans-Ulrich Rudel var den højest dekorerede soldat i Wehrmacht. Adolf Hitler skabte en særlig medalje kun til ham! Han fløj 2.500 kampmissioner og ødelagde personligt 500-600 kampvogne og sænkede endda et slagskib og en krydser!

Det var en ære at blive inviteret til hans hjem i Kufstein!

Naturligvis var hans medaljer stolt udstillet i en kasse på væggen. Jeg kiggede på dem, mens hans lille søn sad på min skulder. Det lykkedes denne unge Tarzan-fan at stjæle min kuglepen og gemme den i sit hamsterbur. Hans smukke unge mor fandt den og gav den tilbage til mig med et smil.

Mens Rudel og jeg gik en tur langs en bjergsti, spurgte han, om jeg havde højdeskræk. Jeg vidste ikke, hvad han mente, før jeg kiggede nærmere gennem buskene. Vi var kun et par meter fra en klippe!

Tilbage i hans hjem drak han, hans kone, svigermor og jeg te sammen.

Rudel kommenterede, at han nogle gange ville ønske, at han havde skæve øjne, fordi japanerne behandler deres veteraner bedre end tyskerne.

Han beklagede også, at hvis Tyskland havde været mere hensynsløst, ville det have vundet krigen. (Dette tema dukkede senere op igen i mit morsomme interview med Chris Wallace).

Senere kørte hans kone mig til togstationen.

Da Rudel døde flere år senere, forbød den tyske regering sine militærfolk at deltage i hans begravelse. Tre modige Luftwaffe-piloter trodsede ordren. De fløj over hans grav og vippede med vingerne. Det resulterede i, at de blev afskediget.

Denne mangel på respekt for en krigshelt, udelukkende af politiske grunde, er typisk for besættelsesstyret. Forrædere har ingen sans for ære.

Helmut Sündermann

Helmut Sündermann havde været vicepressechef i Det Tredje Rige. Han havde inviteret mig til at besøge ham, men døde et par dage, før jeg nåede frem. Jeg nævner ham alligevel her. Jeg var stadig teenager, da alt dette skete. Jeg ved ikke, om han så et potentiale i mig, eller om han bare forsøgte at inspirere en velmenende ung mand. (Det samme gælder for andre notabiliteter fra Det Tredje Rige, som skrev til mig.) Uanset hvad, så inspirerede han mig. Det bidrog til min beslutsomhed. Jeg skylder ham denne omtale!

Michel

Michel havde været frivillig i det franske Waffen-SS. Da jeg mødte ham ansigt til ansigt for første gang, tog han fat i mine skuldre og kyssede mig på begge kinder. Lidt forlegen smilede jeg og bemærkede: *Det er godt, at jeg ved, at du er franskmand. Ellers ville jeg slå dig for det!*

Som ung mand var han splittet. På den ene side ønskede han at hjælpe tyskerne i kampen mod kommunismen. På den anden side ønskede han ikke at forråde sit land.

Waffen-SS-rekrutten forsikrede ham om, at han kun skulle kæmpe mod sovjetterne. Ikke mod sine landsmænd. Han ville ikke blive bedt om at forråde nogen venner eller slægtninge i den franske modstandsbevægelse. (Den franske modstandsbevægelse, som i høj grad selv var kommunistisk, var mindre ridderlig. Over 200.000 franske "kollaboratører" blev myrdet efter krigen).

Han sluttede sig til det franske Waffen-SS. Hans førstehåndsberetning om slaget om Berlin blev trykt i en af vores tidlige avisudgaver.

Efter krigen sluttede han sig til den franske fremmedlegion. Blandt hans foto-

grafier er et af hans smukke første kone, der står ved siden af en jeep i ørkenen med en maskinpistol i hånden.

Da de Gaulle solgte ud af Fransk Algeriet, sluttede han sig til OAS. Senere endte han i eksil i München med sin anden kone, en ung tysk kvinde. Det var her, jeg mødte ham.

Efter at hans kat havde stjålet et par sokker fra min kuffert, fik jeg kodenavnet "strømpesælger". Han tegnede også en række kryptiske symboler på et stykke papir og gav mig det uden forklaring. Han forklarede ikke, om det var en personlig kode, eller om den var relateret til noget mere betydningsfuldt...

Under et besøg ringede telefonen. Han tog den og havde en kort samtale. Bagefter vendte han sig mod mig og sagde: *Det var politiets hovedkvarter. Politiet er på vej. Vi har tid til at drikke vores vin, men så må vi gå.*

Vi forlod hans lejlighed, gik ned ad gaden til en kro, bestilte vin og fortsatte vores samtale, som om intet var hændt.

Kroen var ejet af en italiensk fascist, der var gift med en tysk kvinde. Så vi var blandt venner.

Der var en morsom hændelse her. Min franske ven havde drukket endnu mere end jeg. Han var ved at blive lidt "højroset". En ung tysker, der sad ved siden af os, deltog uskyldigt i vores samtale. Han var chokeret over nogle af franskmandens udtalelser.

Hver gang jeg endelig halvvejs kunne overbevise ham om, at vi ikke var så uhyrlige, som medierne fremstiller os, udbrød franskmanden noget i retning af: *De burde alle sammen slås ihjel!*

Så ville jeg være nødt til at starte helt forfra!

Karl-Ferdinand Schwarz

Karl var en gammel SA-mand. Vi faldt i hak med det samme. Forskellen i alder og baggrund betød intet. Det var, som om vi havde kendt hinanden hele livet.

Da kommunisterne dræbte hans ven, handlede han alene uden tilladelse fra SA-ledelsen. Som gammel sapper vidste han, hvordan man håndterer eksplosioner. Slutresultatet var en lettere beskadiget bygning af kommunisternes hovedkvarter.

En anden gang gemte hans mor hans pistol i frugtskålen. Politiet gennemsøgte lejligheden uden held.

Jeg har mødt andre som Karl. Jeg nævner ham både for hans egen skyld og som repræsentant for dem alle.

Friedhelm Busse

Friedhelm var også veteran i det europæiske korstog mod kommunismen. Da han døde, ønskede han at blive begravet med det flag, han havde tjent sit land under.

Desværre blev det forbudt i dette "frie demokrati".

En ung kammerat lagde diskret et sammenfoldet flag i graven. Det politiske politi fik øje på ham. Det resulterede i, at graven blev gravet op, og den unge kammerat blev arresteret!

Ærlige mænd respekterer en falden fjende! Et vanærende pseudodemokrati besudler deres grav!

Einst kommt der Tag der Rache!

Armin

Armin kæmpede både i Wehrmacht og i Werewolf-modstanden efter den officielle kapitulation. Han deltog i Braunschweig-oprøret. Hans ukonventionelle fundraising bragte ham i fængsel og kostede ham hans første familie.

Han var helt sikkert hardcore!

Han var en af vores første undergrundsledere. I løbet af de næste par år havde han stor succes. På et tidspunkt lød en officiel kortbølgeradio fra regeringen så desperat, at nogle lyttere troede, at modstandsbevægelsen var ved at indtage en større by!

Hans næste fængsling kostede ham hans anden familie.

Otto Riehs

Otto var en af de få menige, der fik tildelt ridderkorset til jernkorset. Han bemandede en panserværnskanon alene og blev såret, da han egenhændigt afviste et angreb fra 17 russiske kampvogne! (Han gav mig en kopi af *Der Landser*, som beskrev denne aktion).

Efter krigen var han aktiv i modstandsbevægelsen. Han kørte taxa og havde en boa constrictor som kæledyr.

Gretchen

Gretchen var en gammel Bund-pige, som blev min langmodige hemmelighedskræmmer. Hun er beskrevet andetsteds i denne bog.

Michael Kühnen

Michael Kühnen startede i undergrunden i 1977'erne under Armin. Senere blev han den mest fremtrædende figur i bevægelsens "juridiske arm". Vi arbejdede tæt sammen. På et tidspunkt tilbød jeg endda at trykke et "lovligt" tidsskrift for hans lovlige arm, men han regnede med, at regimet alligevel bare ville forbyde det under et eller andet påskud.

Efter hans første fire års fængsel vendte han tilbage til kampen. Efter sit andet fireårige fængsel gjorde han det samme. Denne type dedikation aftvinger respekt!

Efter et årti med aktivisme døde han ung. Han havde tilbragt halvdelen af sit voksne liv i fængsel for ikke-voldelig politisk aktivitet. I et såkaldt "frit demokrati". Regimet kalder denne undertrykkelse for "beskyttelse af demokratiet". Med et lige ansigt!

Ærlige mennesker, uanset overbevisning (!), kalder det noget andet.

"Kammerat X"

"Kammerat X" befinder sig i en meget vanskelig situation. Derfor kan jeg ikke nævne ham ved navn. Det er nok at sige, at han mere end fortjener at blive nævnt!

Amerikanske allierede

Nogle ligesindede non-profit organisationer hjalp os meget.

Særligt én skilte sig ud, især i vores opstartsfase. Den stillede aldrig nogen betingelser eller insisterede på en gentjeneste. Jeg havde opdaget denne gruppe i telefonbogen, mens jeg slog tiden ihjel i en lufthavn. Da jeg besøgte den og så dens arbejde, var jeg meget imponeret over, hvad jeg så. Men dens publikation og "offentlige image" uden for dens eget nabolag havde brug for en masse kærlig pleje.

Besøg i deres hovedkvarter var altid interessante. En nat fløj en molotovcocktail gennem vinduet og eksploderede i værelset ved siden af, hvor jeg sov. Jeg var så træt, at jeg lod noget andet slukke den. Men denne rutinemæssige hændelse blev ikke engang nævnt den næste aften på det ugentlige møde. Da jeg spurgte hvorfor,

sagde taleren: *Det havde jeg glemt.*

Jeg besøgte dette kvarter mange gange i 1970'erne. Faktisk boede jeg der senere selv i flere år. Jeg så den enorme lokale støtte til denne åbent nationalsocialistiske organisation med mine egne øjne.

To nøglefaktorer bidrog til deres succes. For det første det rette miljø. Dette var et solidt hvidt etnisk arbejderklassekvarter, der var truet af "integration" og den kriminalitetsbølge, det uundgåeligt medfører. For det andet engagerede de lokale White Power-aktivister sig i en systematisk og langsigtet kampagne. Der var ikke tale om en isoleret hit-and-run-strategi, som Rockwell kaldte "fase et".

Effektiviteten af denne oprindeligt strengt lokale organisation blev dramatisk demonstreret af følgende kendsgerning: Da Chicagos borgmester Daley Senior, det demokratiske partis "kongemager", gik på offentligt tv og lovede at lukke sit hovedkvarter, fortalte hans egne demokratiske partikaptajner ham, at det ville koste ham for mange stemmer på Chicagos sydvestlige side. Daley bakkede ud!

Jeg rangerer denne præstation lige op med David Dukes kampagner til delstatens lovgivende forsamling og guvernør. Duke vandt den første og missede med nød og næppe den anden, men vandt MAJORITETEN af de HVIDE stemmer i staten!

Da byen blokerede for deres meget effektive kvartermøder, truede de med at marchere i et stærkt jødisk kvarter. Der var omfattende mediedækning. Vi understregede i hvert eneste interview, at dette blot var en taktik for at presse byen til at give os retten til at afholde demonstrationer i hvide kvarterer tilbage. Men pressen ignorerede næsten altid dette. I stedet blev det fremstillet som en primitiv provokation.

Takket være ACLU bakkede byen ud. Der var to store sejrs møder. Jeg deltog i begge som uniformeret stormtropper.

Den første demonstration var i centrum. Både politiets tilstedeværelse og den overvejende fjendtlige menneskemængde var enorm.

Den anden demonstration var i vores eget nabolag. Politiet anslog antallet af tilskuere til 5.000. Denne menneskemængde var helt og aldeles pro-parti! Hundredvis bar White Power-t-shirts komplet med hagekors.

De mange journalister så helt forfærdede ud! På et tidspunkt begyndte folkemængden at vende sig mod de "anti-hvide nyhedsmedier". En af vores mænd måtte gribe ind og redde dem.

Disse begivenheder overbeviste mig om, at hagekorset faktisk var en levedygtig mulighed, hvis folk forbandt det med den ENESTE bevægelse, der var villig til at forsvare dem. Sådan var det dengang: *Hagekors = hvid magt. Hold dit nabolag hvidt og sikkert!*

I dag er spørgsmålet: *Ønsker du, at dine børn skal leve i et helvede i den tredje*

verden? Hvis ikke, må du konfrontere det racemæssige spørgsmål. Og KÆMP TILBAGE!

Denne lokale virksomhed havde hjulpet mig meget. Nu ville jeg hjælpe det.

Det stod klart for alle de uafhængige lokale grupper, at der var brug for en ny national organisation. Men da de engang var blevet brændt, var de alle nervøse for at underordne sig en ny national "diktator".

Jeg analyserede situationen, skrev en grundig analyse og foreslog en plan for at opnå denne konsolidering. Denne plan blev vedtaget. Den lykkedes. Kronen på værket fandt sted lige midt i den tidsramme, jeg havde forudset.

Desuden blev jeg leder af forlags- og administrationsafdelingen. Det var en klar win-win for alle parter. Øget effektivitet betød mindre arbejde og flere indtægter på samme tid. I realiteten blev jeg den tredje øverstbefalende i denne nu nationale organisation. Jeg forblev også leder af NSDAP/AO.

Desuden udvidede det markedet for vores "legetøjsforretning".

Jeg brugte dette udtryk halvt i spøg om produkter, der er beregnet til *fundraising* i modsætning til at have en *iboende* værdi. Det smarte udtryk er "merchandising".

* * * * *

*Jeg rejste flere gange til Europa i 1970'erne. Til arbejde og fornøjelse. Naturligvis lavede jeg en masse af det, der i dag kaldes *networking*." Inden længe var jeg endda involveret i *hemmelige* aktiviteter.*

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

